

Arribo a casa a quarts de cinc, com cada dia. Deixo caure la motxilla al terra del passadís, fet que provoca el descontentament de la meva mare, que arriba ràpidament rondinejant a alligonar-me sobre la poca cura que tinc amb els meus objectes personals. Ho reconec, soc una mica bohemí, només fa falta entrar a la meva habitació i observar com cada racó està pintat amb diferents estils i colors, tot realitzat per mi. Com us deveu imaginar, soc un artista de cap a peus. Per aquest motiu, curso el batxillerat artístic a un col·legi situat a la sublim ciutat de Tarragona, urbs que mai vull abandonar. No em podria imaginar una vida lluny d'aquí. M'encanta passejar al costat de la platja a les tardes, sentir la fredor de la marinada i els calfreds que em recorren el cos, així com deixar-me encisar per la fina brisa del mar. Perdre la noció del temps mentre romanc embadalit observant l'escuma de les suaus onades i el seu moviment hipnòtic. Olorar la frescor marina i saber que no desitjo res més. Aquí, ho tinc tot.

Doncs bé, avui és un dia normal i corrent, un dia com un altre. Esgotat, em deixo caure damunt del llit. Porto dies pensant en una idea que em va proposar la meva professora de dibuix artístic: dibuixar una escultura o un edifici emblemàtic tarragoní. Sincerament, desitjo reeixir en aquest projecte, tenint en compte com m'apassiona l'art plàstic.

“Què fas tan pensatiu?”-em pregunta el meu pare, que entra a l'habitació amb un entrepà a la mà.- “Vols un mos?”

Li dic que no i li pregunto si té alguna idea per al treball, a veure si a ell sí se li encén la llumeta. Després de rumiar-ho durant una estona que se'm fa eterna, anuncia tot convençut: “La catedral!”. Seguidament, engrapa un bon tros de l'entrepà, en senyal de victòria. Somric d'orella a orella. Sé que els meus avis es casaren allà. Tant de bo pogués tornar enrere i estar present en aquell moment tan especial i irrepetible. Decideixo posar-me mans a la feina al més aviat possible, així que encenc el portàtil, disposat a cercar fotografies *on-line*, perquè ja ha començat a fosquejar i tinc curiositat per conèixer la història d'aquest edifici tan emblemàtic. M'assabento que fou construïda del segle XII al XIV, que és d'estil gòtic i està dedicada a Santa Tecla, de la qual se'n conserven algunes relíquies i que, a més, fou declarada Monument Nacional el 3 d'abril de 1905. Em fascina saber que anteriorment hi havia hagut un temple romà, dedicat a l'emperador August, fet que desconeixia.

D'aquesta manera, les hores transcorren amb el suau tecleig de l'ordinador i el dèbil espetec del ratolí. La tènue llum de la lluna il·lumina la cambra, el llit es torna massa còmode i les parpelles no aguanten el seu propi pes, desembocant en una assossegada lassitud, que em fa conciliar el son en un tres i no res.

Obro els ulls lentament, aixeco la vista. Un soroll estrepitós i persistent embolcalla l'ambient. La catedral de Tarragona s'alça imponent i majestuosa en primer pla, deixant entreveure per una escletxa un sol vergonyós darrere el cel ennuvolat. Noto com estic fet un xop, però aquest paisatge tan superb em deixa sense alè. Encara que he estat aquí innombrables vegades, sembla que sigui la primera. Decideixo apropar-m'hi i buscar un lloc per aixoplugar-me de la pluja. De sobte, sento una remor de veus darrere meu. Tot d'una, em giro d'una revolada i veig una noia d'uns vint anys, amb unes faccions semblants a les de la meva mare, acompanyada d'un senyor amb cara de pomes agres.

-El vols vailet? Em reca veure't aquí amb aquest temps! Està plovent a raig de bot!"-entraona la doneta, acostant-me el seu paraigües afablement.

Em quedo atònit, no puc badar boca. És igual que la meva àvia.

-Deixa aquest tros d'ase!- brama l'homenot que l'acompanya, desdenyós- La canalla d'avui en dia sembla que baixi de la figuera. No tenen ni respecte per als adults. Vinga, que la setmana vinent et cases i encara no tens el vestit a punt de solfa!

La noia em mira avergonyida, com si amb la seva expressió em demanés perdó pel comportament del seu progenitor.

-No, gràcies. No es planyi- responc, mancat d'esperit.

De sobte, estic enmig de la plaça, i una llum engegadora m'obliga a tancar els ulls. El dolç cantar dels pardals i la remor d'una gentada engrescada que s'acosta em trasbalsa encara més. No obstant això, estic calmós; em sento a gust. Desitjaria que aquest somni no s'acabés mai. La turba s'aglomera al bell mig de la plaça, dones enjoiades tafanegen, rumoregen i riuen per sota el nas. Homes gomosos es donen la mà en senyal cordial, assenteixen i fumen pipa. Un ambient festiu es respira a

l'ambient, que sí i un be negre, que la Dolors no serà feliç amb en Josep, que què maca la catedral, que no hi ha res com viure a Tarragona, que la Mercè n'ha dit de coents, que a la Maria li fa mal el peu i a la Carme el cap. Fan petar la xerrada, no s'atabalen per res. La situació resulta bastant còmica, aquell guirigall d'un diumenge nupcial, un dia assolellat on la gent del poble fa forrolla. Podria estar tot el dia escoltant aquesta persistent xerrameca, tan divertida. M'ho estic passant d'allò més bé.

-Nen! Que ets el fill de la Mercè?"- em pregunta una dona que fa cara de pa de ral enmig de la cridòria.

Li dic que no, que no soc el fill de la Mercè. Diu que m'hi assemblo. Afegeix que m'espera i així veuré la núvia amb el vestit, que diuen que és tan bonic, que era de la seva besàvia però que no està gens ni mica antiquat. Que semblo un brètol, allà sol en un racó, que si no tinc pares. I ja està tot el tropell mirant-me, que què faig aquí sol, ai pobre nen, deu ser orfe. Vatua l'olla!, que maca la catedral, que poc assenyada és la canalla, abans es solucionava tot amb un cop de bastó i una bona clatellada i què pobre el *nano* i que bé es viu a Tarragona.

Amoïnat, marxo corrent, com si tingués set anys i anés a buscar la *marona*. En donar el tomb per una cantonada, ensopego amb l'àvia, tota arreglada. "Ai las! Ja tornes a ser aquí?"- diu desllorigant-se de riure. - "No t'ho vaig dir, però ets clavat al meu avi! Sou com dues gotes d'aigua!"

Així, m'explica que està tan enamorada del Josep, però que ell és una mica despistat, que sempre va despentinat i li ha d'arreglar les clenxes. Que el seu pare és molt estricte i rigorós i no ha deixat que quedessin els dos sols abans de casar-se, però els diumenges, després d'anar a missa, algun dia s'han escapat i s'han besat. Que li agrada tant la catedral i que des de petita havia somiat en casar-s'hi. Que havia de venir un fotògraf però li ha agafat la xarampió i li agradaria tenir alguna fotografia del dia d'avui, però que malauradament no serà possible.

Obro els ulls, endormiscat després d'un somni tan intens i llarg. Trec un llenç del calaix i em passo tot el matí dibuixant apassionadament, com si no hi hagués un demà. Seguidament, corro comes ajudeu-me fins a casa de l'àvia, que només viu dos carrers més avall. Truco al timbre insistentment i em rep amb un somriure entremaliat i joiós en veure que porto alguna cosa entre mans. Pujo veloçment fins

al pis de dalt, beso la galta de l'avi, deixo la motxilla on tinc la sorpresa damunt la taula i en retiro el llenç, alhora que entra la Dolors a la cambra. S'emocionen en poder contemplar el retrat del casament que mai havien tingut: un dia assolellat a la catedral tarragonina, la gentada esperant pacientment, la núvia amb un somriure encisador en un extrem, il·luminada per un raig de llum, mirant tendrament en Josep, un jove escabellat, agafat de la mà de la que seria la seva futura companya de vida.